

Tartalomjegyzék:

Köszöntő	1	Imádni a Szentet –	
Föltámadt Krisztus! Valóban föltámadt!.....	2	a szentségimádásról a járvány idején.....	15
Stallum a feltámadt Krisztus szobrával.....	5	Lackfi János: Himnusz az égi-földi kenyérről.....	16
Lev Tolsztoj: A gyertya	6	„Szüntelenül imádkozzatok...” (Lk 21,36)	17
Jó volt olvasni!	11	Szentségimádásról	18
A magdalai Mária.....	13	Házasság hete Zalaegerszegen képekben	19
Szent Három Nap	14		

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mindannyian átérezzük, mennyire nehéz megélni ezeket a rendkívüli napokat, heteket. Talán így mi magunk is jobban át tudjuk élni a Nagyböjt kegyelmi idejét és Krisztus Urunk szenvedésének napjait.

Ebben a különleges helyzetben sem maradhatunk azonban lelki táplálék nélkül, ezért adjuk a kedves testvéreknek plébániánk újságját ebben a különleges formában.

Reméljük ezzel is egy kicsit hozzájárulunk a nehéz napok átvészeléséhez és a szent ünnepek lélekben é családban való megünnepléséhez.

Szívből kívánunk minden kedves olvasónknak Istentől megáldott húsvéti ünnepet!

Az Ünnepi Harangszó munkatársai

Föltámadt Krisztus! Valóban föltámadt!

„Föltámadt Krisztus halottaiból, legyőzte halállal a halált és a sírban lévőeknek életet ajándékozott!”

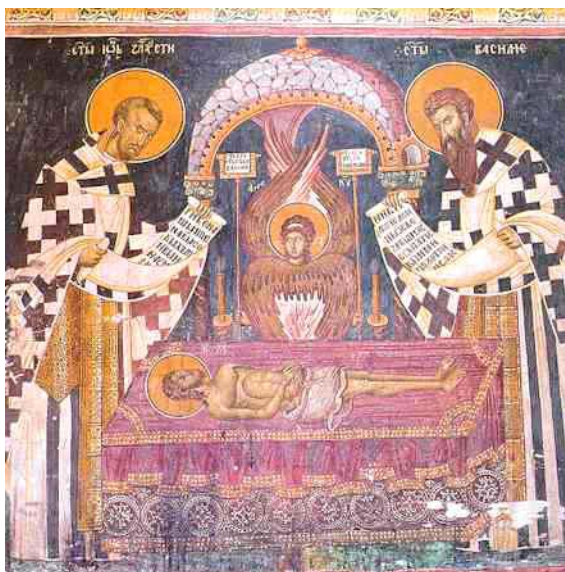
Ezzel a feltámadási énekkel fogjuk nagyszombat este 18 órakor Zalaegerszeg-Zalabesenyőn az Alexandriai Szent Katalin templomban hírül adni, hogy **Krisztus feltámadt!** Abban a tudatban tesszük ennek a nagy örömnak a hírül adását, *hogy azon kevesekkel, akik részt vesznek ezen az örömteli szertartáson*, a jelenlétünkkel és imádságunkkal képviseljük az egész szervezőlelkészség területén élő híveket, keresztényeket és nem keresztényeket, hisz ebben az **imádságban benne vannak ők mindnyájan**, ahogy minden könyörgéssorunkban őket is imáinkba foglaljuk.

Ezzel az imával és dicsőítéssel kapcsolódunk be abba az állandó mennyei dicsőítésbe, ami „**most**” történik a föltámadt Krisztus előtt, angyali seregek, szeráfok, trónusok előtt, szentek, vértanúk, apostolok társaságában, az Istenszülő és a mennyei Atya előtt, ahogy a **keleti liturgiai értelmezés** ezt nekünk tanítja (1.kép. Szeráfok).

Nagy Szent Bazil atyánk szerint ezeknek a szeráfoknak hat szárnya van, „kettővel elfödik arcukat, kettővel lábaikat és kettővel fennlebegve egymáshoz viszontkiáltanak **sohasem szünetelő ajkakkal** s el nem némuló dicsőítésekkel”.

Úgy tesszük ezt szerény és esendő énekünkkel, hogy Krisztus, a Feltámadott, Főpapként az egész szertartásunkon láthatatlanul jelen van, ahogy azt Aranyszájú Szent János atyánk is tanította, és valamennyi szent életű atya áthagyományozta azt nekünk mind a mai napig. (2. kép: Az Atyák Liturgiája)

Kronstadti Szent János atya szerint:
„Az isteni liturgia csakugyan mennyei szolgálat a földön, amikor Isten különösen, egészen közel, a legszorosabb módon van jelen és együtt az emberekkel, miközben ő maga láthatatlanul végzi a szent papi szertartást: ő a felajánló és a felajánlott. A földön semmi sem szentebb, magasztosabb, fenségesebb, ünnepélyesebb és éltetőbb, mint a liturgia!”

A szent liturgiák alatt olyan eseménynek vagyunk „részesei”, amelyet testi szemeinkkel nem láthatunk, viszont lelki szemeinkkel annál inkább. Ugyanígy Krisztus pokolraszállását sem láthatta ember, mégis ennek a pillanatnak az

ábrázolása előtt hódolunk, Krisztus föltámadása előtt, és valljuk meg a feltámadásban való hitünket. (3.kép: Krisztus pokolra szállása)

De ismer a keleti egyház egy másik ikont is, amikor a csendben Mária Magdolna találkozik a feltámadott Jézus Krisztussal. Ez nem egy erőt és a halál feletti győzelmet hirdető ikon, hanem egy bűnbánó, az Isten Fiát felismerő asszony találkozása a Feltámadottal. Ebben a találkozásban benne van Mária Magdolna részéről a felismerés és a hódolat, de még nincs benne az emberek Krisztus feltámadásában való hitvallása. (4.kép:Mária Magdolna és a Feltámadott)

Erre a felismerése mindannyiunknak a bűnbánat által kell eljutnia, csak a bűnbánat által leszünk képesek Isten kegyelmét lehívni magunkra, ami felnyithatja a szemünket, hogy lássuk a mi Urunkat, Jézus Krisztust! Ez egy találkozás, ahogy minden imában, liturgiában Vele találkozhatunk, őt ismerhetjük fel „lelki szemeinkkel” mint gyógyítónk, mint oltalmazónk, mint tanítónk. Ha őt nem tévesztenénk el soha „lelki szemeink” előtt, akkor nem éreznénk félelmet veszély idején, és bátran megtennénk mindazt, amit állapotbeli kötelességünkben önként vállaltunk bármely szentség felvételével. **„Az ima kiesdi a hitet”, vallotta Szent II. János Pál pápa**, a feltámadásban való hitünket is imával kell kiesdenünk. Nagy „könnyebbséget” jelent, ha ezt egy XIII. század óta használt, felszentelt helyen tehetjük meg, mert az azóta eltelt századok üldöztetéseiben és

nehézségeiben a keresztények itt elhangzott fohásza is imára sarkallnak bennünket.

2020-ban is a feltámadási szertartás végzésével teszünk tanúságot hitünkről, tanúságot teszünk a Feltámadott mellett és egyben tanúságot teszünk a Benne való reményünkről is, hogy Ő képes akár egy gondolatával is bármely fenyegetésnek határt szabni, képes azokat megszüntetni!

*Elek Antal
görögkatolikus szervezőlelkész*

**„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak,
s nincs értelme a ti hiteteknek sem (1 Kor 15,14).**

Stallum a feltámadt Krisztus szobrával

A kegyúri jog az állam és egyház jogainak szétválasztásáig, sőt Magyarországon még jóval azután is érvényesült. Ehhez a joghoz – a most nem részletezendő jogok és kötelezettségek mellett – hozzá tartozott, hogy a „tiszteleti jog” alapján a földesúr elhelyezhette a templomon a saját címerét (láthatók is a plébániatemplomok több helyen), valamint, hogy a templomban a kegyúr kitüntetett helyet igényelhetett (*jus sedis*).

Az úri karzat vagy pad a hagyományos műveltség jelképes társadalmi terében, a templomban, kiindulópontja volt a rangsort kifejező templomi ülésrendnek. A templomi ülésrend a földi létből kivezető temetkezési rendben folytatódott.

Természetes, hogy a Mária Magdolna plébániatemplomban is készült ilyen „kegyúri pad”, noha – mivel a kegyúr a veszprémi, később pedig a szombathelyi püspök volt –

nem valószínű, hogy azokon az alkalmakon, amikor a templomban tartózkodott, igénybe vette volna.

Formáját tekintve ez a kegyúri pad folytatása a gótikában kialakult *stallum*nak. A *stallum* görög eredetű latin szó (vagy kóruspad) a templomban a szentély (vagy a kórus) két oldalán a papság (illetve a kar) elhelyezésére szolgáló ülőpadbútor. Üléseit magas háttámlához (*dorsale*) csatlakozó kartámasztók választják el. Felső részéhez koronázópárkány vagy baldachin, az ülésekhez imazsámoly csatlakozik.

A mi templomunk padjának háttámláján lévő, kagylós végződésű szoborfülkében a feltámadt Krisztus szobra áll. Mozdulata a „*Noli me tangere*” témájú festményekére emlékeztető, hárító mozdulat, amely húsvét hajnalán a Mária Magdolnával való találkozás egyik változatára utal. A mozdulat és a test egy részét fedő drapéria hullámozása a barokk szobrászat egy mozgalmas, de nem eltúlzott jellegzetessége.

A templom szobrainak sajnos nem ismerjük az alkotóját – esetleg alkotóit –, de művészi kvalitásukat tekintve felülmúlják a freskókat is. Ugyanez elmondható a bútorzatáról, amely a századok viharával dacolva ma is teljes, szép és használható. A *stallum* domborművei, építészeti jellegű részei a dúsan aranyozott részletek, az áttört korona mind-mind nagy tudású kézműves mesterek munkája.

Sajnos, a pad már több helyen törött és hiányos. Ezt valószínűleg a többszöri elmozdítás okozhatta. Restaurálásra vár. Ma már nem az eredeti helyén áll, hanem az oldalkápolnában tekinthető meg.

Marx Mária

LEV TOLSZTOJ:

A gyertya

*„Hallottátok, hogy megmondatott: szemet szemért és fogat fogért.
Én pedig azt mondom nektek: ne álljatok ellene a gonosznak...”
(Máté ev. V. 38-39.)*

Amit elmondok, még a jobbágyság idején történt. A földesurak sem voltak ám egyformák. Volt, amelyik gondolt a lelke üdvösségével, észen tartotta Isten törvényét és jól bánt az emberekkel, és volt közöttük vérszopó gazember, akinek Isten legyen irgalmas. De senki sem volt rosszabb az olyan úrnál, aki jobbágysorból küzdötte fel magát a hatalomra, aki szolgából lett úr! Ezek csigázták legjobban a népet.

Ilyen intéző került az egyik földesúr birtokára. A parasztok robotban voltak. Föld volt elegendő, és jó zsíros, fekete; víz, legelő, erdő, minden volt bőségesen, jutott az úrnak is meg a parasztoknak is; de akkor az úr odatette intézőnek egy másik uradalomból való cselédjét.

Nagy hatalomra tett szert az intéző és ráült a parasztok nyakára. Családos ember volt – felesége volt, két asszonyleánya s már a régi helyén takaros vagyonkát szerzett, élhette volna világát, s mást is hagyhatott volna élni, de kapzsi volt és a bűn elhatalmasodott a lelkén. Azzal kezdődött, hogy a parasztokat időn túl is robotoltatta. Azután téglagyárat épített, férfit, nőt agyondolgoztatott benne s a téglát eladta. Felmentek a parasztok Moszkvába a földesúrhoz panaszra, de dolgukvégezetlen tértek haza: az úr nem váltotta le az intézőt, elküldte a parasztokat. Az intéző megtudta, hogy a parasztok panaszra mentek, s bosszúból csak annál jobban sanyargatta őket. Akadtak a parasztok közt is megbízhatatlanok, azok aztán följelentgették az intézőnél a társaikat, de még egymás ellen is áskálódtak. Egyre jobban elkeseredett a nép, egyre ádázabban tombolt az intéző. Egyre jobban elmérgeződött a helyzet, a végén már odáig jutottak, hogy félt a nép az intézőtől, mint a dühöngő fenevadtól. Ha végigment a falun, futott előle mindenki, mint a farkas elől, mindenki bújt, ahová tudott, nehogy a szeme elé kerüljön. Láttá ezt az intéző és még jobban dühöngött, amiért félnek tőle. Veréssel, munkával sanyargatta a népet, sokat szenvedtek tőle a parasztok.

Megtörtént néhol, hogy az effajta gazokat eltették láb alól. Egyre többet emlegették a parasztok az ilyen eseteket. Összejöttek valahol titkos helyen s a bátrabbja nyíltan kimondta:

– Meddig tűrjük még ennek a bitagnak a garázdálkodását? Fogjunk össze; az ilyet agyonverni nem vétek.

Egyszer húsvét előtt kimentek a parasztok az erdőre; az intéző meghagyta, hogy ritkítsák ki az urasági erdőt. Ebédidőn összejöttek, megint összedugták a fejüket.

– Nem is élet ez már! – mondták. – Halálra csigáz minket ez a szörnyeteg. Agyondolgoztat, se nappalunk, se éjjelünk, még az asszonyoknak sincs egy szusszanatnyi idejük. És mihelyt valami nincsen inyére, deresre húzat. Szemjon belehalt az ütlegekbe. Anyiszimot a kalodában kínozza halálra. Mire várunk? Ha kijön ide este és megint rákezdi, rántsuk le a lóról, aztán elő a fejszét és egy csapásra el van intézve. Ássuk el, mint a kutyát, s azzal vége. Csak egy a kikötés: tartsunk ki egymás mellett, egyik se árulja be a másikat!

Vaszilij Minajev volt az, aki így beszélt. Mindenkinél több oka volt, hogy haragudjék az intézőre. Minden héten megbotozta, és a feleségét is elszerette, odavette a házába szakácsnőnek.

Így folyt a szó a parasztok között. Estére kijött az intéző lóháton, s nyomban szidni kezdte az embereket, hogy nem úgy vágják az erdőt, amint kell. Felfedezett a farakásban egy fiatal hársfát.

– Nem megmondtam – ordította –, hogy hársat nem szabad kivágni? Ki vágta ki? Mondjátok meg, máskülönben valamennyit elverem!

Kutatni kezdte, kinek a sorában van a hárs. A gyanú Szidorra terelődött. Az intéző úgy elverte Szidort, hogy csupa vér lett az arca. Vaszilijon is végigvágott a korbácsával, amiért kicsi a rakás. Azzal hazament.

Este megint összeültek a parasztok, megint Vaszilij vitte a szót:

– Micsoda népség! Nem is emberek vagytok ti, hanem verebek. „Összefogunk, összefogunk...” aztán mikor itt az ideje, akkor hess! az eresz alá. Így volt, amikor a verebek összefogtak a héja ellen: „Nem áruljuk el egymást, összetartunk mind egy szálíg!” S mikor jött a héja, elbújtak mind a csalán közé. Így aztán a héja lecsapott arra, amelyik éppen kellett neki, elvitte. Mikor elrepült, előbújtak a verebek: „Csivit, csivit!” Számbaveszik egymást: eggyel kevesebben vannak. „Ki hiányzik? Ványa. Eh, úgy kell neki! Magára vessen.” Ilyenek vagytok ti is. Ha összefogunk, hát fogjunk össze! Mikor nekiesett Szidornak, akkor kellett volna leszedni a lóról, végezni vele. Ti meg: „Összefogunk, összefogunk, el nem áruljuk egymást!” – s mikor jön a héja, bújtok a bokorba.

Egyre sűrűbben emlegették az intéző halálát, míglen aztán istenigazából elhatározták, hogy elteszik láb alól. Nagypénteken kihirdette az intéző a parasztoknak, úgy készüljenek, hogy húsvét szent ünnepén zab alá szántanak, robotba. Felháborodtak ezen a parasztok, nagypénteken este összejöttek Vaszilij hátsó udvarán s megint összedugták a fejüket.

– Ha már ilyen istentelenségre vetemedik – mondták –, és így akar velünk elbánni, akkor csakugyan el kell tenni láb alól. Ha pusztulni kell, pusztuljunk együtt.

Eljött középük Pjotr Mihejev is. Ez a Pjotr Mihejev békés természetű volt, és máskor nem vett részt a parasztok tanácskozásában.

Most eljött, végighallgatta őket s azután így szólt:

– Nagy bűnre szántátok magatokat, testvéreim. Nagy szó ám egy élő lelket elveszejteni. A máséval nem törődni könnyű... de hát a ti lelketek üdvösségével hogy álltok? Az az ember rosszul cselekszik, rossz vége lesz. Tűrni kell, testvéreim.

Nagyon megharagudott Vaszilij e szavak hallatára.

– Te csak azt hajtogatod: embert ölni bűn. Bűnnek bűn, csak az a kérdés, hogy miféle emberről van szó? Jó embert megölni bűn, de az ilyen gazembert eltenni láb alól Istennek tetsző cselekedet. A veszett kutyát az emberek iránti szánalomból kell lepuffantani. Ha nem öli meg az ember, nagyobb bűn származik belőle. Mennyi kárt tehet még ez az intéző az emberekben! Ha megszenvedünk is tettünkért, a társainkért szenvedünk. De ha eltátjuk a szájunkat, mindenkit halálra gyötör az a gaz. Nincs igazad, Mihejics, abban, amit mondasz. Az talán nem lesz bűn, ha Krisztus feltámadásának szent ünnepén kimegyünk munkára? Magad se mennél, úgy nézem!

– Miért ne mennék? – felelte Mihejics. – Ha küldenek, megyek. Nem magamnak szántok. Számon tartja a Jóisten, hogy kinek a vétke, csak mi ne feledkezzünk meg róla. Nem a magam esztől szólok – azt mondja. – Ha úgy lenne helyénvaló, hogy a rosszért rosszal fizessünk, akkor erre Istentől is volna törvényünk; csak hogy nem ez van rendelve nekünk. Aki maga lát neki, hogy kiirtsa a rosszat, annak a rossz beleszáll a lelkébe. Nem nehéz egy embert megölni, csak hogy a vére a lelkedhez tapad. Aki embert öl, a saját lelkét fertőzi meg a vérével. Azt hiszed, rossz embert öltél meg, azt hiszed, irtottad a rosszat, de lásd, magadban nagyobb rosszat neveltél. Tűrd el a bajt, s a baj is türelmes lesz veled.

Nem jutottak hát megegyezésre a parasztok, megoszlottak a vélemények. Némelyek úgy gondolkodtak, mint Vaszilij, mások meg Pjotr Mihejiccsel értettek egyet, hogy ne kövessenek el bűnt, hanem tűrjenek tovább.

Megünnepezték a parasztok húsvét első napját, a vasárnapot. Este kiment hozzájuk a sztarsina az írnokkal, kihirdették Mihail Szemjonics parancsát, hogy másnap valamennyi paraszt menjen ki zab alá szántani. Végigjárták a falut, közhírré tették, hogy mindenkinek ki kell mennie, kinek a folyó túlsó partjára, kinek az országút mentén levő földekre. Siráncoztak a parasztok, de nem merték megtagadni az engedelmességet, másnap reggel egy szálig kimentek a faekéjükkel, s hozzáálltak a szántáshoz. A templomban reggeli misére harangoznak, mindenfelé ünnepel a nép, ők meg, szegények, szántanak.

Mihail Szemjonics, az intéző, későn ébredt, körülnézett a háza táján; az asszonyok – a felesége meg özvegyasszony lánya, aki látogatóba jött az ünnepre – öltöztek, templomba készülődtek; a béres befogta a lovakat, misére mentek, hazajöttek, a szolgáló behozta a szamovárt, Mihail Szemjonics is megjött, nekifogtak teázgatni. Jól teleszította magát teával Mihail Szemjonics, pipára gyújtott, aztán hívatta a sztárosztát.

– No, kirendelted a szántásra a parasztokat?

– Ki, Mihail Szemjonics.

– Mind kimentek?

– Mind, magam állítottam be őket.

– Beállítani beállítottad, de vajon szántanak-e? Eredj ki, nézz utánuk, aztán mondd meg nekik, ebéd után kimegyek én is, felszántsa ki-ki a maga fél gyeszjatyináját, de tisztességesen! Ha mulasztást látok, ünnepnap se kímélem őket!

– Igenis, Mihail Szemjonics.

Már indult volna a sztároszta, de Mihail Szemjonics megállította. Tartóztatta, látszott, hogy még valamit akar mondani, de hímez-hámoz, sehogy se tudja, hogyan fogjon hozzá. Addig-addig kerülgette, míg végre kibökte:

– Mit akartam még: figyeld meg, mit beszélnek rólam azok az akasztófárávalók. Aztán mondd el, ki ócsárolt, ki mit mondott. Tudom én, nem akaródzik dolgozni azoknak a semmirekellőknek, inkább heverésznének a hűvösön és lopnák a napot. Falni, ünnepelni, azt igen, de arra nem gondolnak, hogy a szántást is idején be kell fejezni, másképp elkésünk mindennel. Szóval hallgasd ki a beszédüket, aztán pontosan mondd el nekem, ki mit fecseg. Nekem azt tudnom kell. No, lódulj, aztán nyisd ki a füledet, s mindenről számolj be, semmit el ne hallgass.

Sarkon fordult a sztároszta, kiment, fölült a lovára és kiment a zabföldre a parasztokhoz.

Meghallotta az intézőné, mit beszélt a férje a sztárosztával, bement hozzá és kérlelni kezdte. Szelíd, jólelkű teremtés volt az intéző felesége, békítette a férjét, ahol tudta, s mindig a parasztok védelmére kelt.

Most bement hát urához és kérlelni kezdte:

– Édes jó uracskám, Misenykám, ezen a nagy ünnepen ne vétkezz a Krisztus ellen, bocsásd haza a parasztokat!

De nem hallgatott rá Mihail Szemjonics, hanem kinevette.

– Talán már elfelejtetted a korbács ízét, hogy így nekibátorodtál, olyasmibe ütöd az orrod, amihez semmi közöd?

– Misenykám, édes jó uram, olyan rossz álmod láttam, hallgass rám, ereszd haza a parasztokat!

– Úgy, úgy – mondta a férje. – Én meg azt mondom: elhájasodtál fenemód, s azt hiszed, a vastag húsodon már a korbácsot se érzed. Vigyázz magadra!

Feldühödött Szemjonics, égő pipáját az asszony foga közé bökte, aztán kikergette s megparancsolta, tálalják fel az ebédjét. Jólakott Mihail Szemjonics kocsonyával, piroggal, sertéshússal, főzött káposztalevessel, malacpecsenyével, tejes tésztalevessel, ivott rá

meggyapálkát, lenyomtatta süteménnyel, azután behívta a szakácsnőjét, odaültette nótázni, maga meg elővette gitárját, azon pötyögött hozzá.

Széles jókedvében üldögélt ott Mihail Szemjonics, a gitár húrjait pengette, s a szakácsnővel cicázott. Akkor visszajött a sztarosztá, illendőképpen üdvözölte, s beszámolóba fogott, hogy mit tapasztalt kinn a földeken.

- No, szántanak? Elvégzik, amit rájuk osztottál?
- Már felén túl vannak.
- Nem hagynak semmit felszántatlanul?
- Nem láttam mulasztást, rendesen szántanak, félnek.
- Aztán jól megdolgozzák a földet?
- Jó porhanyó a föld, szétmállik, mint a mák.

Elhallgatott az intéző; kis idő múlva újra megszólalt:

- No és mit beszélnek rólam... szidnak?

A sztarosztá feszengett, köntörfalazott, de Mihail Szemjonics rászólt, hogy mondja meg a teljes igazságot.

– Mondj el mindent, nem a saját szavaidat mondod, hanem az övéiket. Ha megmondod az igazat, megjutalmazlak, de ha takargatod őket, megkeserülöd, ellátom a bajodat. Batyusa lelkem, adj neki egy pohár vodkát, hadd kapjon bátorságra.

A szakácsnő térült-fordult, vodkát hozott a sztarosztának. A sztarosztá illendően felköszöntötte gazdáját, megitta, megtörölte bajszát s azután rákezdet. „Édes mindegy – gondolta magában. – Végre is nem az én hibám, hogy nem dicsérik; megmondom az igazat, ha már úgy kívánja.”

- Zúgolódnak, Mihail Szemjonics, erősen zúgolódnak – mondta tehát.
- Mégis, mit mondanak? Ismételd el.
- Mind azt hajtogatják: „Pogány, istentelen.”

Elnevette magát az intéző.

- Ezt melyik mondta? – kérdezte.
- Mind azt mondják. Azt mondják, a sátánnak adta a lelkét.

Megint csak nevetett az intéző.

- Ez igazán szép. De mondd csak el egyenként, melyik mit mondott. Mit mondott Vászka?

A sztarosztá nem akarta beárulni a parasztjait, de közte meg Vaszilij közt régi háborúság dúlt.

- Vaszilijnek a legnagyobb a szája – mondta.
- Mit beszél? Mondd el.
- Még elmondani is rettenetes. Azt mondja: bűne-megbánatlan fog meghalni a cudar.
- Nagyszerű! – nevette Mihail Szemjonics. – Mit halogatja, miért nem végez velem? Úgy látszik, nem ér el addig a keze! Jól van, Vászka, még számolunk. No és Tyiska mit beszél, az is megéri a pénzét!

- Mind csúnyán beszélnek.
 - Mégis, mit mondanak?
 - Elismételni is rettenetes.
 - Ugyan mi rettenetes? Mondd csak, sose félj!
 - Hát azt kívánják, bár szakadna ki a hasa, fordulna ki a bele.
- Úgy megörült Mihail Szemjonics, hogy hahotázni kezdett.
- Majd meglátjuk, kinek szakad ki a bele elsőnek. Ezt melyik mondja? Tyiska?

– Jót egy se mondott, mind szitkozódnak, fenyegetőznek.

– No és Petruska Mihejev mit beszél, a ronda? Biztos az is szitkozódik, ahogy kifér a száján!

– Nem, Mihail Szemjonics. Pjotr nem szitkozódik.

– Nem-e?

– Az összes közt ő az egyetlen, aki egy mukkot se szól. Fura egy ember az! Nem győztem rajt csodálkozni, Mihail Szemjonics.

– Ugyan min csodálkoztál?

– Hát azon, amit csinál. Még a többiek is ámuldoztak rajta.

– De hát mit csinál?

– Igen-igen furát művel. Odamentem hozzá. A Turkin-féle földön szánt, odafenn a lejtőn. Hát ahogy közeledem hozzá, hallom, hogy énekel, de olyan szépen cifrázza, hogy csuda, az eke szarván meg valami fénylik.

– Ugyan!

– Igen, fénylik, mint a lámpás. Hát ahogy közelebb érek, látom: ötkopejkás viaszgyertya van az átfára ragasztva, ott világlik szépen, a lángja meg se rebben a szélben. Pjotron meg patyolat ing, úgy szántogat, s közben ünnepi zsolozsmákat dalol. Fordul is, meg ki is emeli a földből az ekét, s a gyertya nem alszik el. Ott előttem is kiemelte, átigazította, újra bevágta a földbe az ekét, s a gyertya meg se rebben, ég szépen tovább.

– És mit mondott?

– Nem mondott az semmit. Amint meglátott, Krisztus feltámadásával köszöntött s énekelt tovább.

– Beszéltél vele?

– Én nem, de mások odamentek hozzá, csúfolták: „Lám, azt mondják, Mihejics haláláig se fogja levezekelni, hogy ekkora bünt követett el, húsvét hétfőjén szántott!”

– És ő mit felelt rá?

– Csak ennyit mondott: „A földön békesség, és az embereknek jóakarát.” Azzal megint megfogta az eke szarvát, megnógatta a lovát és vékony hangján rázendített a zsolozsmára, a gyertya pedig égett, soha ki nem aludt a lángja.

Elhagyta a nevetést az intéző, letette a gitárt, lehorgasztotta a fejét, gondolkodóba esett.

Ült, üldögélt, aztán kikergette a szakácsnőt, a sztarosztát, hátrament a függöny mögé, lefeküdt az ágyra és akkora nyögésbe, sóhajtozásba fogott, mint hogyha valaki nehéz terhet cipel. Odament hozzá a felesége, kérdezgette, nem válaszolt. Csak ennyit mondott:

– Legyőzött! Most aztán rám kerül a sor.

A felesége kérlelte:

– Eredj ki hozzájuk, bocsásd haza őket. Nem lesz ebből semmi baj! Ennél nagyobb gyalázatot is elkövettél már, mégse féltél. Mért vagy most úgy megszeppenve?

– Elvesztem – hajtogatta Mihail Szemjonics. – Legyőzött.

A felesége ráförmedt:

– Egyre azt hajtogatod: „Legyőzött, legyőzött”. Menj ki, bocsásd haza a parasztokat, és minden el van intézve. Menj csak, mindjárt szólok, hogy nyergeljék meg a lovad.

A lovat elővezették, s az intézőné rábeszélte az urát, menjen ki a zabföldre s küldje haza a parasztokat.

Mihail Szemjonics fölült a lovára és elindult. A falun át vitt az útja. Odaért az egyik végéhez, egy parasztszony kinyitotta előtte a kaput, belovagolt a faluba. Mihelyt meglátta

őt a nép, úgy elbújt előle mindenki, mintha a föld nyelte volna el, ki hová bírt – udvarba, szegletbe, veteményesbe.

Végiglovagolt az egész falun, odaért a másik végén a kivezető kapuhoz. A kapu be volt zárva, lóhátról nem tudta kinyitni. Kiáltott, hogy nyissa ki valaki, de a kiáltására nem jött elő senki. Akkor maga szállt le a lováról, kinyitotta a kaput, és mindjárt ott a kapuban újra lóra akart szállni. Egyik lába már a kengyelben volt, fölemelkedett és éppen át akarta vetni a másik lábát, mikor a lóva megijedt egy disznótól, megbokrosodott és nekiugrott a karóból csinált kapuszárnynak; az intéző meg súlyos, kövér ember volt, nem a nyeregbe huppant, hanem hassal a kapuszárnyra. A kapuszárnyban csak egyetlen felül kihegyezett karó volt, a többinél magasabb; Mihail Szemjonics éppen arra a karóra esett, és a karó átdőfte a hasát. Leesett.

Megjöttek a parasztok a szántásból; a lovaik megtorpannak a kapuban, prüszkölnek, nem mennek tovább. Jobban odanéznek a parasztok: hát látják Mihail Szemjonicsot, amint ott fekszik hanyatt, a karja kitérve, a szeme fennakadt, a bele meg mind kifordult a földre! A vére tócsában állt körülötte – nem itta be a föld.

Megrémültek a parasztok, meghátráltatták a lovaikat, csak az egy Pjotr Mihejics ment oda az intézőhöz, látta, hogy meghalt, lezárta a szemét, befogta a szekerét, fiával együtt föltette a holttestet és elvitte a kastélyba.

Megtudta a földesúr a történeteket, s annyira bánta, hogy attól fogva nem követelt többé robotot a parasztjaitól, hanem megengedte, hogy obrokkal, természetben fizessenek.

És megértették ebből a parasztok, hogy Isten ereje nem a bűnben van, hanem a jótettben.

1885

Jó volt olvasni! – Lev Tolsztoj: A gyertya

Lev Nyikolajevics Tolsztoj (1828-1910) az orosz realista irodalom kiemelkedő írója. Már életében zarándokhellyé vált grófi családjának ősi birtoka, Jasznaja Poljana. Itt élt ugyanis az a megtért ember, aki nemcsak műveivel (pl. Feltámadás), de hétköznapi életével is igazolta: radikális követője akar lenni Jézusnak. Az evangéliumokat újrafordította oroszra, jobbágyainak iskolát építtetett s maga

tanította őket, arisztokrata létére velük szántott-vetett, nem kis megrökönyödést keltve ezzel közvetlen környezetében. Hirdette, hogy az erkölcsi tisztaságot, az igaz emberséget csak az egyszerű muzsikokban s a gyermekekben fedezhetjük fel. Hite szerint az életben a legfontosabb a szeretet, s még a gonosszal sem szabad erőszakkal szembeszállni.

Ezeket a gondolatokat ismerhetjük fel az 1885-ben megírt „A gyertya” című művében is. Ez a talán kevésbé ismert elbeszélése evangéliumi idézettel kezdődik: „Hallottátok, hogy megmondattok: szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: ne álljatok ellene a gonosznak...” (Máté V.38-39).

A cselekmény egy hatalmaskodó földesúri intéző s a nyomorúságban tengődő, megalázott, agyonhajszott jobbágyok konfliktusának története. Az istentelen, gonosz, vagyonában dúskáló uraság még húsvétkor is robotoltatni akarja az embereit, s ekkor már kirobban a parasztok között az indulat: „Meddig tűrjük még ennek a bitagnak a garázdálkodását? Fogjunk össze; az ilyet agyonverni nem vétek. (...) Ha kijön ide estére és megint rákezd, rántsuk le a lóról, aztán elő a fejszét, és egy csapásra el van intézve. Ássuk el, mint egy kutyát, s azzal vége. Csak egy a kikötés: tartsunk ki egymás mellett, egyik se árulja be a másikat.”

A muzsikok között volt egy békés természetű, halk szavú ember, Pjotr Mihejevnek hívták. Nem szokott részt venni a társai tanácskozásaiban, de ez alkalommal őt is meghívták. „Most eljött, végighallgatta őket, s azután így szólt: Nagy bűnre szántatok magatokat, testvéreim...” Rá is támadtak a többiek: „Nincs igazad Mihejics! Az talán nem lesz bűn, ha Krisztus feltámadásának szent ünnepén kimegyünk munkára? Magad se mennél, úgy nézem!” Pjotr pedig bölcsességgel így válaszolt: „Ha küldenek, megyek. Nem magamnak szántok. Számon tartja a Jóisten, hogy kinek a vétke, csak mi ne feledkezzünk meg Róla. (...) Aki embert öl, saját lelkét fertőzi meg annak a vérével. Azt hiszed, rossz embert öltél meg, azt hiszed, irtottad a rosszat, de lásd, magadban nagyobb rosszat növeltél. Tűrd el a bajt, a baj is türelmes lesz veled.”

A féktelen düh kissé csillapodni látszott, de valójában csak megoszlottak a vélemények. Vasárnap este az intéző kihirdettette, hogy másnap, vagyis húsvéthétfőn is ki kell menni szántani. Így is lett. De a szitkozódó, fenyegető, káromkodó alakok között egyszer csak megpillantja a sztarosztá Mihejevet. Jelenti is urának: „Az összes közt ő az egyetlen, aki egy mukkot sem szól. (...) A Turkin-féle földön szánt, odafenn a lejtőn. Ahogy közeledem hozzá, hallom, hogy énekel, de olyan szépen cifrázza, hogy csuda, az eke szarván meg valami fénylik. (...) Hát, ahogy közelebb érek, látom: ötkopejkás viaszgyertya van az átfára ragasztva, ott világlik szépen, meg se lebben a szélben. Pjotron meg patyolating, úgy szántogat, s közben ünnepi zsolozsmákat dalol.” Amikor pedig csúfolni kezdik, csak ennyit mond: „A földön békesség, és az embereknek jóakarát.”

Érezzük, a mű tetőpontjához érkeztünk. Bár a cselekmény folytatódik (az intéző rettenetes halállal hal meg - csak Pjotr Mihejics megy oda a halotthoz, hogy lezárja a szemét, s a szekere téve a kastélyba vigye), az író a befejezésben rövid tanulságot is megfogalmaz, valójában a hófehér inges, gyertyás, igaz ember imádkozó alakja marad meg a szívünkben. Azé a szimbóllummá magasztosuló jobbágyé, aki rendületlen hűséggel dicséri Istent még megalázottságában is, a húsvéti nehéz, fáradságos szántása közben, mert a lelkében a Feltámadott él.

Bizony, 2020-ban is aktuális Tolsztoj novellájának üzenete. A címre figyeljünk! Nem „A gonosz intéző”, nem is „Az igaz muzsik”, hanem: „A gyertya”. Mert ez a szó mutat a legfontosabb szereplőre, Jézusra. Húsvétkor – bármilyen rendkívüli, bármilyen abszurd körülmények között is – a feltámadott Jézus Krisztusra, a világ világosságára emlékezünk. Hitünk szerint Ő maga van közöttünk. Még ha szentmisére se mehetünk (Pjotr sem mehetett), mi is vegyük föl az ünnepi, hófehér ruhánkat, s gyűjtsuk meg a gyertyánkat az Úr dicséretét zengve! Mert Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Dömötörfi Nóra

A magdalai Mária

A Mária/Mirjam név gyakorisága miatt nehéz helyzetben vannak, akik az Újszövetség nőalakjainak meghatározását, elkülönítését tűzik ki célul. A korabeli férfiakat általában apjuk nevével, esetleg valamilyen feltűnő tulajdonságukból adódó melléknévvel, ragadványnévvel különböztették meg. A nőket pedig mindig a hozzájuk tartozó,

róluk gondoskodó, értük felelősséggel tartozó férfiak: apák, férjek, fiak viszonylatában nevezték meg.

A „mi” Máriánk nevét tulajdonképpen lakóhelyéről kapta, Magdala az ősi Palesztina egyik legrészakibb régiójában fekvő galileai város volt. Mivel nem a szokásos módon nevezik meg az Evangéliumok, gyanítható, hogy nem volt férfi hozzátartozója. Ez annál is valószínűbb, mivel a róla tudható ismeretek egyike, hogy Jézus „hét ördögöt” űzött ki belőle. (Lk 8,2) A gonosz lelkektől való megszállottság, azaz valamely súlyos lelki-pszichikai betegség, amelyből Jézus kigyógyította, nyilván akadálya volt házasságának is. Az is érthető, hogy gyógyulása után egyike lett azoknak az asszonyoknak, akik Jézusról és tanítványairól vagyonukból gondoskodtak, élelemmel, szállással látták el őket.

A hagyomány úgy tartja, hogy Jézus tanítványai közé tartozott. Bár kivételképpen akadtak művelt és tanult nők, az akkori világ és benne a zsidóság a nőket nem tartotta teljes értékű embereknek, különösen nem a tudás, a bölcsesség terén. Egyetlen rabbinak sem voltak női tanítványai, a zsinagógákban sem olvashattak vagy taníthattak, külön, a hátsó sorokban, a nők helyén hallgatták a közös imát. Így lett ez később a kereszténység idejében is. Tudjuk azonban, hogy Jézus egész másképpen viszonyult a nőkhez, mint kortársai. Megengedően, bátorítón, elismerően. Egyetlen alkalomról sem tud a Szentírás, hogy megbélyegezte, lealacsonyította, megalázta volna valamelyiket is. Nem csodálhatjuk, ha állandó követői között sok nő akadt. Egy volt közülük a magdalai Mária is.

Az ő alakjában több evangéliumi asszony figuráját olvasztotta össze Nagy Szent Gergely pápa egy 591-ben elmondott homíliájában, amelyben nemcsak Lázár testvérével, a betániai Máriával (Jn 11,1-2), hanem a Simon farizeus házában Jézus lábait könnyekkel öntöző névtelen „bűnös asszonnyal” (Lk 7,38) is azonosította őt. Ez a bibliamagyarázat – és a középkori felfogás, amely a bűnt leginkább a szexuális vétkekkel azonosította – hívta életre a prostituált Mária Magdolna történetét. Ennek köszönhető alakjának többféle ábrázolása az egyes szerepeknek megfelelő attribútumokkal: koponyával és korbáccsal a bűnbánó, vezeklő nőt, könyvvel a kezében az elmélkedő tanítványt, kenetes tégellyel a Jézus sírjához balzsamot vivő gyászolót jelenítik meg.

A magdalai Mária az a nő, aki gyógyulásától kezdve Jézus állandó kísérői közé tartozott, s akit az Evangéliumok mindig néven neveznek, amikor a Jézust körülvevő asszonyokról szó esik, aki a szorosán vett tanítványokkal ellentétben Jézust elfogadása,

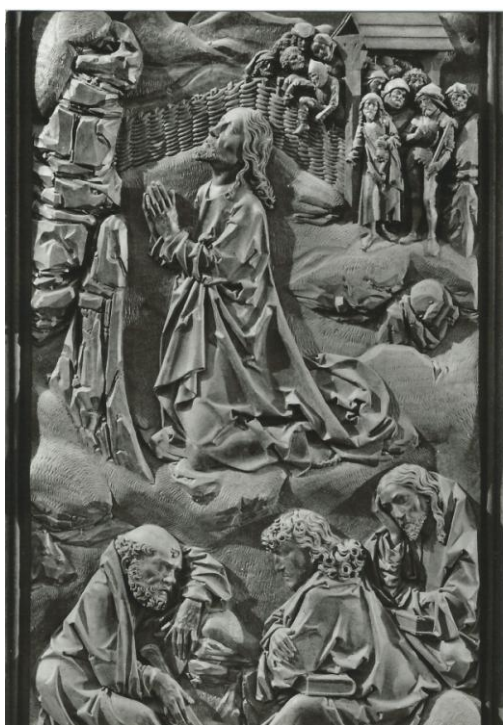
szenvedése és halála idején sem hagyta magára. Ott állt a keresztnél, majd elment a sírhoz, amikor Arimateai József és Nikodémus eltemette Jézust. Utolsónak távozott, és még sötét volt, amikor hajnalban elsőként érkezett a sírhoz.

Nem véletlen tehát, hogy ő lett az első tanúja a feltámadásnak. Átélté amikor a föld megrendült Jézus halála pillanatában, és átélte újra, amikor az angyal elhengerítette a követ Jézus sírja előtt. Láttá az Urat, aki neki jelent meg elsőként, és elküldte, hogy hírt vigyen a félelemtől remegő apostoloknak.

Láttá őt, mert ott volt, ahol lennie kellett.

Marx Mária

Szent Három Nap

Felnőtt megtérőként már izgalommal teljes várakozással tekintek a Húsvéti Szent Háromnapra. Hitbeli tanulmányaimban előre haladva pedig egyre nagyobb mélységeket tapasztalok a szimbólumok és az események mögött. Nagycsütörtöki szentmise lábmosással, Nagypénteki liturgia és keresztút, Nagyszombati feltámadási vigília mind fontos állomása Jézus földi életének, de a saját életünknek is.

A Nagypénteki városi keresztúton jó látni a résztvevők sokaságát, a sok fiataalt, a szülőket gyermekekkel és persze az idősebb korosztályt is.

Egyik meghatározó élményem volt, amikor néhány évvel ezelőtt magam is vihettem egyik fiammal együtt a valóban nehéz keresztet. Azóta is szívesen jelentkezem erre a feladatra, hisz a Szentírás szavain keresztül is emlékeztet ez a saját kereszthordozásomra, „Ha valaki követni akar vegye fel keresztjét és kövessen” Mk 8,34. De

nemcsak a nehézségek jutnak ilyenkor eszembe, hanem Jézus bátorító szavai is: „akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” Mt 11, 28.

Peszleg József

Imádni a Szentet – a szentségimádásról a járvány idején

A „szent” a leíró nyelvészet keretein belül a melléknév szófaji kategóriája felől megközelítve azt jelenti, hogy Istenhez tartozó. A szó az e világon túli és láthatatlanul, de olykor láthatóan megjelenő létezőre utal, aki minden jószág, szépség, irgalom, igazság és szeretet forrása.

Mit jelent Őt imádni? Hogyan tehetjük ezt meg, amikor a jelen történeti meghatározottságban élve éppen egy járvány közepén édegélünk, hiszen nem mehetünk a szokásos módon a templomainkba?

A közösségi médiában használatos tetszésnyilvánítási lehetőségek között szerepel a képi megjegyzések között a szívecske, ami az *imádni*-t jelenti, vagyis „nagyon tetszik és közel áll a szívemhez”. Amikor használom ezt a jelet, akkor az a valami tényleg kedves a szívemnek. A köznapi beszédben is használjuk sokan az „*imádom*” kifejezést, ami itt nem istendicséretet jelent, hanem csupán azt, hogy „*nagyon tetszik*.”

Imádni a Szentet, a szentséget, vagyis a Szentnek a névszói értelmét megragadni azt jelenti, hogy az emberi érzékelés számára elérhető megtestesülését és egyben elérhetetlenségét is tiszteljük, vagyis nagyon szeretjük, hódolunk neki. Olyan tiszteletadás ez, amire semmilyen más létező iránt nem képes az ember. Rácsodálkozás is, és a közvetlenség megtapasztalása is. Nem nagyon lehet leírni a találkozást.

Egy előadáson hallottam, hogy nem véletlen az, hogy a Teremtés könyve az embert egy kertbe helyezi, ahol megtapasztalhatja, hogy milyen jó Isten közelében lenni. Innentől kezdve az ember egész életében ezt a harmóniát keresi, ezt a békét és egyszerűséget, szépséget, amit valaha megtapasztaltak őseink és a szívünkbe van írva.

A katolikus templomokban szentségimádási ima-alkalmakat szoktunk tartani. Többnyire az oltár közepére helyezik az Oltáriszentséget egy szép tartóban, amit monstranciának, vagy egyszerűbben szentségtartónak nevezünk. Méltó a legszebb oltárképre az Úr, ezért az egyszerűség mellett a szép, finom díszítésre szoktunk törekedni. Fontos a szépség: hisz ez mindnyájunkat megragadja, közelebb emeli a lelket Isten finomságához, és megérint minket. Kis mécsesekkel, virágokkal, színekkel valóban bensőségebbé tehetjük a szentségimádás perceit, óráit. A csend, az ének, a hangosan kimondott imádság szavai önkifejezésünket segítik és erősítik is egyszerre.

Az ember a Teremtőjét a létezésével is dicsérheti, imádkozhatja, áldhatja. Voltaképpen arra születünk, hogy megtanuljunk szeretni. Ha ez tényleg fontos nekünk, akkor cselekedeteink is Istent fogják dicsérni. Nem azért imádjuk az Oltáriszentséget, mert Isten elvárja a porszemnyi teremtményeitől a hódolatot, hanem azért, mert akkor vagyunk boldogok mi is, amikor rendezett kapcsolatokban élhetünk, úgy az emberekkel, mint Istennel. Ha helyén van a fonal közöttünk, akkor ez egy rendezett kapcsolat, egészséges, gazdagító, kreatív és szabad!

Isten dicsősége: az élő ember, olvastam valahol. A szentséget imádkozhatjuk mindennapi munkánkkal, kapcsolataink gondozásával, kreativitásunkkal, imádsággal, jókedvvel, és online szentségimádással is, amikor interneten keresztül közvetítik a szentségimádást, vagy szentmisét. Itt valószínűleg a tudatosságon sok múlik: tudatában vagyok-e annak, hogy az élő Istennel találkozom itt és most? Online és persze a lélekben is.

Jó, ha online szentmise előtt pár perccel már ott vagyunk a gép előtt és összeszedjük gondolatban azt, hogy mit szeretnénk kérni az Úristentől, és mit szeretnénk kérni Tőle, hogy változtassa meg bennünk...

Imádni a Szentet a gondolatainkban, a röpimáinkban;
 reggel a kávénkat vagy a kakaóinkat szürcsölve hálával az új napért;
 Imádni az Istent a kertben a virágokat gondozva és közben hálát adni értük;
 Imádni a Szentet könyörögve Hozzá, hogy a járvány idején segítse meg a betegeket a
 gyógyulásban; és imádni Őt úgy, hogy kimondjuk „szeretlek, Istenem”, mert olyan csodálatos
 vagy és közel vagy és önmagam fölé emelsz szeretetteddel és bölcsességeddel....
 Imádni Istent miközben bánjuk bűneinket, és megköszönjük, hogy nem küld el;
 Imádni a Szentet, mert felfedi Önmagát az Őt keresőknek...
 Imádni a Szentet akkor is, amikor magunk alatt vagyunk, amikor semmi sem sikerül,
 amikor idegennek érezzük magunkat a bőrünkben...
 Imádni a Szentet akkor is, amikor semmi magasztosat nem érzünk...

Amikor becsülettel végezzük a dolgunkat, felhívunk telefonon vagy videó-
 beszélgetésben egy rég nem látott ismerőst, akkor is Őt dicsőítjük meg, csak ezt nem szoktuk
 figyelembe venni, mert magunkat sem nagyon értékeljük sokra sokszor. De jó kimondani is:
 Uram, a mai munkám Neked adom. Legyen ez a Te dicsőségedre, szolgálatodra és az
 emberek javára. Csak egy mondat, de feltelítheti a napunkat és a nyugodt alváshoz segíthet
 minket.

A karantén alatti tavaszi nagytakarítást elképzelhetjük úgy is, mint saját lelkünk
 kitakarítását. Most felporszívózom a bennem lévő rosszindulatot, takarítsuk össze, Uram!
 Vagy kiszellőztetjük a lakást: Jöjj be, Szentlélek, vigyél ki mindent, ami megkeserít engem,
 ami lelohaszt! Jöjj és hozz új lelkesedést, hitet és reményt Benned! Vagy kiporoljuk az
 ágyneműket: huss lustaságom, huss rossz szokásaim, fussatok, szálljatok el tőlem!

A hit: az kapcsolat, nem pedig egy egyoldalú dolog az én részemről. Együtt érezni
 valakivel, az is Isten dicsőítése. Minden, amit Isten terébe emelünk, az különösen fontos
 Istennek. Minél jobban szívünkön viseljük a világ sorsát, annál inkább áthat minket Ő. A
 szentségimádáson is ez történik: itt vagyok én is, Rá figyelek, hallgatom, Ő alakít engem,
 minket...

Dicsőítsük meg Istent minden nap! Ki: ahol van, ahol él. Az egyház közössége erre
 van meghívva! Amikor mélyebbre jutunk az önismeretben, akkor mélyebbre jutunk az Isten-
 ismeretben is, csak tartsunk ki. Mert nem csak fényes út vár ránk, hanem a sötétségen is át
 kell jutnunk azért, hogy megtisztuljon bennünk oly sok minden és embertársainknak is
 tudjunk segíteni átkelni a túlsó partra, amikor eljön az idő.
 Tegyük mindent Isten dicsőségére: online és ahogy lehet! A lényeg, hogy ne legyünk
 offline!

S.Ivancsics Evelin

Lackfi János: Himnusz az égi-földi kenyérről

Egy darab ostya nem csak az ostya,
 Nem fogy el úgy sem, százfele osztva.
 Egy kupa jó bor nem csak a jó bor,
 Hogyha kiittuk, megtelik újból.

Csöppnyi helybe bújt a Teremtő,
 Minket a bűntől megmenekítő.
 Kétezer éve aznap frissen,
 Morzsakenyérben ember az Isten.

Bár tenyerével méri a tengert,
 Ujja hegyével gyúrta az embert,
 Itt van a borban, itt a kenyérben,
 Emberi ésszel meg sose értem.

Mennyei felség, földi közelség,
 Isszuk a vérét, esszük a testét.
 Égből a földre, földről az égbe,
 Étel a teste, élet a vére.

Étel a teste, vére a forrás,
 Földi keresztje, mennyei forgács.
 Teste a testünk, vére a vérünk,
 Vére a váltság, általa élünk.

„Szüntelenül imádkozzatok...” (Lk 21,36)

Plébániánk szentföldi zarándoklatán (2020.02.24.-03.02.) vettem részt, amikor utunk során eljutottunk Betlehemben ahhoz a helyhez, ahol az örökimádás nővérek felváltva, folyamatosan imádkoztak az Oltáriszentség előtt. Tudom, minden örökmécses jelzi a tabernákulumban jelen levő Jézust, de a helynek és a szépen elkészített szentségtartónak is köszönhetően, megérintett a találkozás. A Szentségimádás Kápolnában 2016 óta folyamatosan zajlik a szüntelen imádság a „Queen of Peace”, azaz a Béke Királynője tabernákulum előtt, ahol a Szűzanya a kezében tartja a monstranciát az Olajfák Hegyét ábrázoló környezetben. Megnyugtató érzés, hogy a születés helyén, Betlehemben, szüntelenül imádkozik értünk valaki. Bármikor bekapcsolódhatunk imádságainkon, a szívünkön keresztül otthon is! Élünk akár a digitális technika adta lehetőségekkel vagy a hagyományos keretek között végzett imádság erejével! Vigyázzunk egymásra és imádkozzunk egymásért, hiszen a koronát továbbra is Jézus és a Szűzanya viseli!

Tóthné Kokas Gabriella

Szentségimádásról

2014-ben a Szent András iskola Ászáf kurzusán buzdított minket Csiszér Laci, hogy minél gyakrabban szánjunk időt a találkozásra Jézussal az Oltáriszentség imáadásában. Ezután kezdtem ráérezni az ízére ennek az időtöltésnek, s azóta, ha tehetem csendesesen imádkozva vagy dicsőítve odatérdelek az Úr elé. Nekem a csend vagy egy odaillő dal segít a ráhangolódásban. Kell egy kis idő, amíg a fejemben kavargó gondolatokat, zajokat le tudom csendesíteni, s csak Jézusra próbálok figyelni. Legtöbbször a szentségimádás ajándéka „csak” egy kis nyugalom a mindennapi mókuserékben, de kaptam már megerősítő jeleket, képeket is.

Szeretném a jövőben többször kihasználni a lehetőséget, hogy részt vegyek szombat reggelenként 6 órától az „Ébredés” közösség egy órás dicsőítő szentségimáadásán a Kálvária kápolnában. Akolítusként feladatommak is érzem, hogy bíztassak mindenkit, jöjjön és tapasztalja meg az Úr jelenlétét.

Peszleg József

„A Szentségimádás személyes találkozás a szentségi Jézussal.” - szól a definíció. Ki-ki a maga módján gondol rá, mint Barátjára, Megváltójára, Jegyesére, Istenére. Én egy baráti beszélgetésre tudnám legjobban hasonlítani. Nekem Ő a legjobb barát, aki mindent tud és mindent lát. Mégis örül, ha saját magunk osztjuk meg vele örömeinket, bánatunkat, természetesen kéréseinket is. A templomban amúgy is elcsendesedünk, de egy szentségimádás alkalmával, ha nyitottak vagyunk, még könnyebben

meghallhatjuk Atyánk szavát. De ha csak ülünk és megpróbáljuk megérezni a jelenlétét, az is felemelő érzés. Másrészt egyik személyes kedvencem a dicsőítő imaforma, amikor gitárszóval, énekkel dicsérjük a Mindenhatót. Többször volt már rá példa, hogy egy ilyen gitározás alatt kirázott a hideg, és könny szökött szemembe. Éreztem, Jézus ott van velünk és nagyon tetszik neki, amit csinálunk.

Ezekben a napokban, az Úr házába nem nagyon mehetünk be, talán már mindenki érzi annak hiányát, hogy az eukarisztiában jelen lévő Krisztussal találkozzon. De Jézus azt mondta, hogy ne aggódjunk, „Mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Molnár Tamás

Házasság hete Zalaegerszegen képekben

Uzsálné dr. Pécsei Rita előadása a Kertvárosi templomban

Kérdezd a papot! - beszélgetős est a Belga Étteremben Hodánics Péter református lelkész, Elek Antal görögkatolikus szervező-lelkész, Kovács József római katolikus káplán és a moderátor dr. Varga Péter részvételével.

A Vén diófa Étteremben Gyertyafényes vacsorán meglepetések Egy(s)ással...